

renunciatio est, cū renunciatio probationibus facti, vt q^a renunciāns nō vult aliud producere in illa cā. Cōclusum^a dī p^prie cū sic concluditur, qū vltius nec de facto, nec de iure quicquam dicatur, quod no.^b † An autē sufficiat alterū ad impediendū possessorū? Io. And. sentit, q^a nō, sed q^a requiratur conclusio, vnde exponit tex. ibi, aut, pro & quasi nō sufficiat sola renunciatio, nihil allegat. Ego allego pro hoc, clemē. vnicā, cod. tit. vbi solū fit mētio de cōclusionē. Et distinguo sic, q^a aut capitur renunciatio strictē, cū quis renunciat productioni testiu duntaxat, & nō sufficit sola renunciatio, quia cum adhuc possit instrumentū p^pduci, & fieri cōfessiones, nō haberet locū rō huius litere, in ver. si vero, vt iam possit cā proprietatis diffinitūe sentētiā calculo terminari, nec debent lites litibus inculcari, vt in tex. † No. in ver. nisi, q^a iniquitas & dolus probatur ex perspicuis, i. claris indicis, & coniecturis, ergo probatur iniquitas & fraus alicuius, quē verē probari nō pōt, cū consistat in animo, de renun. c. 2. lib. 6. & in l. dolū, C. de do. Gl. 1. exponit tex. ibi, [Auspicia,] i. exordia. Sed quēro, quare exordia litis dicuntur auspicia? Sol. dicit Abb. q^a sicut olim in aspectu auiū p^pecipue consistebant auguria, 26. q. 4. c. 1. post princ. sic augurio & rei dubiū se cōmittit, qui iudiciū inchoauit, cuius euentus est dubius, fide pec. l. quod debetur, & c. fraternitatis, infra de frig. & dicuntur auspicia, siue auguria, quasi auigerm, quod aues gerūt. Et duo sunt genera auspiciū, vnū ad oculos pertinet, vt volatus auiū, alterū ad aures, vt earum vox, de quibus in d. c. 1. † Quāro, an iudex datus sup^{er} proprietate possit cognoscere de cā possessoria. Gl. 2. dicit, q^a sic, siue causa sit simpliciter cōmissa, siue sit cōmissa cā proprietatis, ne cōtinentia causę diuidatur. Contra quod opp. de l. si de proprietate, C. si a non compet. iud. & non soluit, sed ex dictis Doct. p^pnt colligi quatuor sol. Prima, q^a procedat ille tex. qū cā proprietatis fuit duntaxat cōmissa, puta cū dictione, tantū. Secūda sol. quādo delegatus expresse phibuit, ne cognosceretur de pos. † Tertia sol. q^a ibi nō valuit pronuntiatio super possessione ex defectu proponendi, q^a fuit datus libellus sup^{er} petitorio t^{er}m, & iudex pronūciauit sup^{er} possessorio. Quarta sol. & melior, q^a ibi nō dī iudicem non posse pronuntiare sup^{er} possessione, sed q^a p^priam latā sup^{er} possessione non p^pra iudicat volēti agere sup^{er} proprietate, nec nos dicimus oppositū, vt no. in c. super, sup. tit. 2. & de materia huius gl. no. in c. 1. infra de seq. Opp. & v^{er} q^a malē fuit iste interrogatus, quo iudicio vellet experiri. Nam reus dī experiri. Ponitur enim pro defendere, vt supra de iud. c. 1. Sol. glo. 3. q^a regulariter ponitur pro agere: vnde alibi dī neminē sine actione experiri, vt l. si pupilli, de neg. gest. sed qūq^{ue} ponitur pro defendere, vt in d. c. 1. Tu dic q^a reus largo modo dī experiri, s^{ed} respectu exceptionis sibi competentis. Nam in excipiendo efficitur actor, vt l. 1. ff. de excep. no. in clemē. si. de rescrip. Vlti. gl. colligit, q^a quandoq^{ue} alicui nōse eiūsdē rei cōpetūt plures actiones. Et de hoc dict plenius, vt no. i. c. dilecti, de iud. & in c. querelā, de elect. vide melius p^p Innoc. in c. si. de collu. & clarius p^p glo. In tit. si quadru. pau. sec. dic. si. Quāro, hic in tex. & multis aliis fit mētio de possessorio recuperandē, & adipiscendē, & retinēdē, & in multis aliis, qualia sint ista interdicta, & quando competant, & vnde habuerint originē? Glo. 4. p^psequitur hanc materiā, & Io. And. aliquid hic, & D. Ant. † Sed coniungendū glo. & materiā, dic quod triplex^c est interdictū, seu iudiciū possessorium. Aut enim datur pro adipiscenda possēss. aut pro recuperanda, aut p^p retinenda. Pro adipiscenda vero proponitur interdictū, quorū bonorū, & interdictū, quorū bonorū,

dictū Saluianū: interdictū, quorū bonorū, datur bonorū possessori & heredibus pro rebus hereditariis. In tit. de interd. §. adipiscendē, & bonorū possessio est nomen iuris, & dī ille bonorum possessor, qui succedit de iure p^ptorio. Scias enim, q^a ius ciuile nō admittebat ad successionē patris filiū emancipatū, vnde filius sic destitutus adibat p^ptorē, q^a ex eg^{re}tate decernebat sibi bonorū possēss. cū nō possēt exp^pse cōtra ius ciuile eū facere heredē, & postmodū contra detentores illorū bonorū dabatur hoc interdictū quorū bonorū, ac si diceret, ago, vt assignes mihi possessionē talis rei, cū sit de illis bonis quorū bonorū autoritate iudicis possessionē agnoui, & olim erat necesse habere decretū iudicis, hodie vero sufficit solum coram iudice agnoscere bonorū possēss. vt l. si. C. q^a admit. ad bo. possēss. Et inquantū gl. dicit hoc interdictū ē dari heredibus hereditariis, dic q^a eis cōpetit vtile interdictū, sed illis, qui succedunt ex p^ptoris beneficio, cōpetit directū, q^a illis conueniunt verba edicti, & mens, aliis vero, q^a succedunt de iure ciuili, cōpetit mens edicti, sed non verba, & ideo datur vtile iuxta no. p^p Cy. in lex placito, C. de p^pscrip. ver. & no. in l. actio, ff. de neg. gest. † Secundū interdictū adipiscendē, est quorū legatorū, & hoc datur heredi contra legatariū, qui iacente hereditate, apprehēdit legatū propria auctoritate, cum illud dēt capere ex manibus heredis, vt possit detrahēre Falcidiā, si opus est. Et dī quorū legatorum, ex verbis edicti, vt infra dicā. q^a d. hāres, ago q^a mihi assignes possessionē talis rei, cū sit de illis legatis, quorū legatorū ego sum hāres, de quo vide glo. pe. in c. si. de succel. ab intest. † Tertiū interdictū adipiscendē dī Saluianū, & datur domino pro rebus, quas colonus, vel inquilinus in fundo, seu in domo intulit, ne suā amittat pensionē: vnde, si illares fuerūt ante solutā pensionē alibi exportate, cū essent sibi tacitē obligatē, pōt agere p^p illud interdictū, vt adipiscatur illarū possessionē. Et dicuntur ista interdicta adipiscendē, q^a agens intendit adipisci possessionem, quā nunquā habuit: habent autē diuersā noīa, q^a quedā assumpserunt sibi nomē ab inuentore, vt istud Saluianū a Saluiano P^petore, quedā assument nomē sibi a verbis edicti, vel ipsorū parte, vt quorū bonorū, quorum legatorū, vnde vi, & similia, vt patet ex p^pdictis: quādā a sui natura, vt interdictum, ne quid in loco sacro: interdictum, ne vis fiat ei, & de tab. exhi. & sim. Sicut hodie in simili dicimus de formis literarum Papaliū, vt secundū formā c. cū secundū Apostolum, vt q^a quid post iter arreptum, & in forma pauperum, & c. de p^preb. c. cum secundum. Quando enim p^ptor inueniebat vnā bonā aequitatē, reducebat eā in scriptis per pauca verba. Est enim interdictum actio p^ptoris, id est inducta a p^petore, & dī interdictum, q^a per ipsū p^petor interdicat, seu prohibet aliquid fieri. Vel dī interdictum, quasi inter duos dictum, vt sequitur infra in glo. & de nouē interdictis publicis, & 38. priuatis vide in Specul. eod. tit. §. quia vero, & seq. Et de his & p^pdictis vide Spec. de actio.

ADDITIONES.

- ^a SEB. SAPIA. † Conclusum. Quod dicatur conclusum in causa, ponit late Feli. in c. cum dilectus. ubi glo. in uer. conclusum. infra de probatio. Ias. in l. admonendi, colum. 4. & in 7. & 8. char. ff. de iureiur. Dec. in c. 1. colum. 5. de iureiur.
- ^b Quod no. Adde quando dicatur conclusum in causa, Roma, consil. 176. & ibi uide, an renunciet eidem sit, quod concludere.
- ANT. FRAN. † Quando dicatur in causa concludi, dicat, q^a in criminalibus importatur per illa uerba, super quibus omnibus & singulis, tamen nō est necessaria, ut in l. 1. in §. 1. ff. ad Turpillia. & per Bar. in l. libellorum, in §. prin. in uer. & no. ff. de accus. & per Bal. in l. edita, in §. 1. col. in repet. Perusina, C. de eden. & uide Alex. in l. q^a ergo, in §. poena grauior, de infam. & in d. libellorum, & per Bar. in l. hos accusare, in §. omnibus, de accus. In causa autem ciuili fit per generalem renunciationem probationum, non autē per specialem super uno articulo super una specie probationis, ut per Innoc. in c. cum uenissent, de test. & per D. Card. in clemen. 4. in 7. q. de test. Nunquid autem conclusio in causa principali porrigatur ad causam appellationis, uide Innoc. & D. Abb. in c. cum dilectus, & in c. cum Ioan. de fide instrumen. & uide Bar. in athen. qui semel, C. de probatio. per Ioan. And. in c. intimauit, de probatio. & per Spec. in tit. de renunciat. & conclud. in uer. & no. quod eo ipso.
- ^c Possessoria. Adde Pau. de Cast. consil. 272. in primo impressis, Dom. de Rot. decil. 391. in nouis hoc eod. tit.
- ^d Defectu proponēdi. Tu pondera, q^a illa exponitur in tit. si a nō cōpet. iud. ergo fuit incompetens, & sic sententia nulla. Secundo tex. dicit, q^a delegatus cognoscit de proprietate, si dicamus q^a ualet sententia in possessione, sequitur quod causa continentia diuiditur, quod est contra l. nulli, C. de iudic. And. Barba.
- ^e SEB. SAPIA. † Triplex. Vide pro declaratione Lanfrā. in repet. huius rubr. col. 3. aliquid per Ias. in l. si quando, col. 1. Cunde ui.